

பெரியதிருமொழியில் பரகாலநாயகி

வே. கௌரி ^{அ, *}, இரா. மதன் குமார் ^அ

^அ மொழிகள் துறை - தமிழ்ப்பிரிவு, கற்பகம் உயர்கல்விக்கழகம், கோயம்புத்தூர்-641021, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Parakalanayaki in Periyathirumozhi

V. Gowri ^{அ, *}, R. Madhan Kumar ^அ

^அ Department of Languages-Tamil Wing, Karpagam Academy of Higher Education, Coimbatore-641021, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
noyvalindustries@gmail.com

Received: 04-05-2022
Revised: 23-07-2022
Accepted: 02-08-2022
Published: 26-08-2022

ABSTRACT

Acharya Hirudayam is a book written by the Azhagiya Manavalaperumal Nayanar, which explains the devotion of the Tiruvaimozhi bestowed by Nammaazhvar, the lyrical techniques, the philosophical meaning of the epics and the ascendancy of the Divyadesas enshrined by Aazhvar. This article is based on the philosophical interpretation of Nammaazhvar's Agaththurai songs in the book, in the context of Thirumangaiyalwar's internal songs. Thirumangaiyalvar, describing Paramanma as the leader and himself as the leader, 'arrogant in wisdom; He will speak in the position of a womanizer in love. When Aazhvar forgets his identity and take the position of Thalaivi, he changes his name from 'Parakalan' to 'Parakalanayaki'. As such, this article explains the philosophical meaning of the proverbial hymns with the help of the astonishing philosophical text.

Keywords: Thirumangaiyazhvar, Periyathirumozhi, Acharya Hirudayam, Parakalanayaki

முன்னுரை

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியில் வெளிப்படும் பக்திச் சிறப்பையும், பாசுர நுட்பங்களையும், அகப்பொருள் பாசுரங்களின் தத்துவப்பொருளையும், ஆழ்வாரால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பெற்ற திவ்யதேசங்களின் ஏற்றத்தையும் விளக்குகிறவகையில், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரால் அருளிச்செய்யப்பெற்ற நூலே ஆச்சார்யஹிருதயம் என்பதாகும். அந்நூலில் விளக்கப்பெற்றுள்ள, நம்மாழ்வாரின் அகத்துறைப் பாடல்களுக்கான தத்துவவிளக்கங்களை, திருமங்கையாழ்வாரின் அகத்துறைப்பாடல்களில் பொருத்தி ஆராய்கிற அணுகுமுறையில் இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. திருமங்கையாழ்வார், பரமான்மாவைத் தலைவனாகவும், தம்மைத் தலைவியாகவும் வரித்துக்கொண்டு 'ஞானத்தில் தம்பேச்சு; பிரேமத்தில் பெண்பேச்சு' என்ற நிலையில் பேசுவார். ஆழ்வார் தன்னிலையை மறந்து, தலைவி நிலையை ஏற்கிறபொழுது, 'பரகாலன்' என்னும் திருப்பெயர் மாறி 'பரகாலநாயகி' என்னும் பெயர் கொள்வார். அவ்வகையில், பெரியதிருமொழியில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப் பாடல்களின் தத்துவப்பொருளை ஆச்சார்யஹிருதயமாகிய தத்துவநூலின் துணைகொண்டு இக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

எழுவகைப் பருவப்பெண்கள்

இலக்கியங்களில் மொழியப்பெறுகின்ற எழுவகைப் பருவப்பெண்கள் என்பதற்கு ஆச்சார்யவ்ஹிருதயத்தில் பின்வருமாறு விளக்கம் அமைந்துள்ளது.

பொருளைக் கண்டவுடன் மனதில் எழுகிற ஆசைநிலையே பேதைப் பருவம். கண்ட பொருளைக் குறித்த சிந்தனை மனதில் நிலைபெறுதல், பெதும்பை நிலையாகும். இடையறாத சிந்தனையின் தொடர் எழுச்சி, 'மங்கை' நிலையாகும். அப்பொருளை நுகர்ந்தே ஆகவேண்டும் என்ற உறுதி, 'மடந்தை' நிலையாகும். அப்பொருளை அன்றி வேறொரு பொருளையும் சிந்திக்காத பற்றுள்ளமே, 'அரிவை' நிலையாகும். அப்பொருளுடன் கலந்திருத்தலே இன்பம் என்றும், பிரிதல் துன்பம் என்றும் நினைதல் பரமபக்தியாகும். இதுவே 'தெரிவை'நிலையாகும். அப்பொருளைப் பிரிந்து உயிர் வாழாத பரமபக்தியே பேரிளம் பெண்ணாகிய நிலையாகும்.

“அபிலாஷா, சிந்தனா, அநுஸ்மிருதி, இச்சா, ருசி, பர,

பரமபக்திகளிலே பேதை முதலான

பருவம் கொள்ளும்”

(Rajasekaran, 1997)

ஆழ்வாருக்கு எட்டிழை முச்சரடாகிய திருச்சின்னம்

ஆன்மாவாகிய பெண்ணுக்கு, ஆச்சார்ய உபதேசமே உண்மை ஞானத்தை விளங்கச் செய்கிறது. சீவான்மாவிடத்தில் திருமந்திர உபதேசத்தின் வாயிலாக, 'தான் இறைவனுக்கே அடிமை' என்கிற ஞானத்தெளிவு மேம்படுகிறது. அத்தகைய பக்குவநிலையுற்ற சீவான்மாவுக்கு, பரமான்மாவாகிய இறைவன், எட்டெழுத்து மூன்று பதமாகிய திருமந்திரத்தை மங்கலநாணாகப் பூட்டி, தனக்கே உரிமையுடையதாக ஏற்கிறான். சீவான்மாவாகிய தலைவி, தலைவனாகிய இறைவனை தானே நாடிச்செல்வதற்குரிய தற்சுதந்திரமில்லை; தலைவனே, தலைவியை நாடிச் செல்லுதல் உலக வழக்கு. அதுபோன்றே பரமான்மாவும், சீவான்மா மீது பெருங்கருணை கொண்டு பக்குவநிலையினை அருளி ஆட்கொள்வான் என்பது தத்துவவழக்கு.

திருமங்கையாழ்வார், திருமணங்கொல்லை என்ற இடத்தில், மாயோனை வாள் வலியால் மந்திரம் கொண்ட சிறப்புடையவர். எட்டு எழுத்துகளால் மூன்று பதமாக விளங்குகின்ற, 'ஓம் நமோ நாராயணாய' என்கிற திருமந்திரமானது, எட்டு இழை முச்சரடாகிய தாலி என்கிற திருச்சின்னமாகக் குறிக்கப்பெறும்.

“எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு

மங்கள ஸீத்ரம்போலே திருமந்திரம்”

என்று முமுட்சுப்படி யாகிய வைணவ தத்துவநூலின் சூத்திரம் அதனை விளக்கும் (Krishnaswamy Aiyangar, 1985).

பரகால நாயகியெனத் திருமங்கையாழ்வார்

பெருமாள், தமக்கு எட்டிழை முச்சரடாகிய திருச்சின்னத்தைச் சூட்டி எந்நாளும் அவனுக்கே அன்புசெய்திருக்க அருளாணை வழங்கியதைத் திருமங்கையாழ்வார் நினைகின்றார். அனைத்தையும் படைத்தும், காத்தும், கரந்தும் விளையாடுகிற அவனது பரத்துவமே, சீவான்மாக்களை ஆட்கொண்டு அருளுகின்ற பேராண்மை என்று உணர்கின்றார். அவனது பேராண்மையின் முன்பாக அனைத்துயிர்களும் அவனையே அடைவதாகிய அடிமைத்திறம் கொண்டிருப்பன என்பதைத் தெளிகின்றார். மேற்கண்ட தத்துவவழக்கினை சீவான்மாக்கள் உணர்ந்து ஈடேற வேண்டி ஆழ்வார் பரகால நாயகியாக தம்மை வரித்துக்கொண்டு தலைவி நிலையிலிருந்து பாடியுள்ளார்.

பெரியதிருமொழியில் பரகாலநாயகி

பரகாலநாயகியாகி, 'திருவாலி' முதலான திவ்யதேச தேசங்களை ஆழ்வார் பாடுகிறார். பெருமாள், திருஅட்டபயகரம், திருக்கண்ணபுரம் மற்றும் திருப்புல்லாணி போன்ற திவ்யதேசங்களில் பொலிகின்ற அருள்சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறார். தலைவனாகிய பெருமானைக் கண்ட நிலையில் அவர் யாரென தனது நெஞ்சொடு வினவுதல், தலைவனின் அருள்பொலிவினைத் தோழிக்கு எடுத்துக்கூறுதல், தலைவனின் நகர்ச்சிறப்புரைத்தல், தலைவனைப் பிரிந்து இரங்குதல், பிரிவுத்துயர் நீங்குகிற வகையில் வண்டு, குருகு மற்றும் நாரை முதலானவற்றை தூது அனுப்புதல் மற்றும் தலைவனது நகரை அடையத் துடித்தல் முதலான வெளிப்பாடுகள் பெரியதிருமொழியில் அமைந்துள்ளன.

தலைவனும் தலைவியுமாகிய தலைமக்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக்கொள்ளுதல், 'இயற்கைப்புணர்ச்சி' என்று இலக்கண நூல்களில் விளக்கப்பெறுகின்றன. பிரமனின் வேள்வியைக் காப்பதற்காக எட்டு திருக்கரங்களுடன் தோன்றிய பெருமானே, 'அட்டபய கரத்தான்' என்று போற்றப்பெறுகிறார். பரகாலநாயகி அட்டபயகரத் தலைவனைக் கண்டு அங்கேயே நின்றாள். அவ்விடத்தில் அச்சமும், நாணமும் மேலிட தலைவனை நோக்கி, 'நீர் யார்? இங்கு வந்ததன் நோக்கம் என்ன?' என்று வினவினாள். தான், 'அட்டபயகரத்தவன்' என்று தலைவன் அவளுக்கு விடை கூறினான். தலைவனுடனான சந்திப்பு நிலையைத் தலைவி தோழியிடம் எடுத்துரைப்பதாக பெரியதிருமொழிப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

"தஞ்சம் இவர்க்கு என் வளையும் நில்லா; நெஞ்சமும் தம்மதே சிந்தித்தேற்கு

வஞ்சி மருங்குல் நெருங்க நோக்கி வாய் திறந்தொன்று பணித்ததுண்டு

நஞ்ச முடைத்தவர் நோக்கும் நோக்கம் நான் இவர்தம் மை அறியமாட்டேன்

அஞ்சவன் மற்றிவரார் கொல்? என்ன அட்டபயகரத்தேன் என்றாரே"

என்றமைந்த பாடலானது, பெருமானை எட்டுக்கரங்களை உடையவராக உருவகித்துப் போற்றுகிறது (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013).

சீவான்மாக்களாகிய மன்னுயிர்களின் மேல் கொள்கின்ற பெருங்கருணையால் பரமான்மாவாகிய இறைவனே அவற்றை நாடி வருகிறான். இருப்பினும், ஊனக்கண் கொண்ட சீவான்மாக்கள் தமது சிற்றறிவால் இறைவனை உணர்வதில்லை' என்கிற தத்துவநோக்கம் இப்பாடலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சீவான்மாக்களின் அறியாமை

சீவான்மாக்களின் அறியாமைநிலையை ஆழ்வார் மேற்கண்ட பாடலில் உணர்த்தியுள்ளார். தலைவி, தலைவனை வெகுநேரம் நோக்கியும் இன்னார் என்று தனது அறிவில் பொருத்தி அறிய இயலாமல் மருண்டிருந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைவி கொண்டிருந்த அறியாமையின் வெளிப்பாட்டை மேற்கண்ட பாடலின், 'நான் இவர் தம்மை அறியமாட்டேன்; அஞ்சவன் மற்றிவரார் கொல்?' என்ற தொடரானது எடுத்துரைக்கிறது. தலைவி, தலைவனைக் கண்டு மருண்ட நிலையில், தலைவன் தன்னைக் குறித்து தலைவிக்கு எடுத்துரைத்தான். 'தான் எட்டுத் தோள்களை உடையவன்' என்று தலைவிக்குத் தனது உண்மையுருவைக் காட்டி, 'தான் அட்டபயகரத்தவன்' என்று உணர்த்தியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

காஞ்சி நகரின் கஜேந்திரவரதர்

திருஅட்டபயகரமானது நடுநாடாகிய காஞ்சியில் அமைந்துள்ள திவ்யதேசமாகும். அங்குள்ள பெருமாள், முதலையின் வாயில் சிக்கி அலறிய கஜேந்திரனாகிய யானைக்கு அருளிய சிறப்புடையவராக, 'கஜேந்திரவரதன்' என்று போற்றப்படுகிறார். யானையானது, 'அபயம்' என்று அலறிய நொடிப்பொழுதிலேயே அட்டபயமாகிய எண்தோள்களைக்கொண்ட பெருமாள் அங்கு உடனே தோன்றி காத்தருளினார்.

ஐம்புலன்களாகிய முதலையின் வாயில் பட்டு அலறுகிற சீவான்மாக்களைக் காத்தருள வேண்டி இறைவன் எட்டுத்திருக்கரங்களுடன் காட்சியருள்வார் என்கிற கருத்தானது, அட்டபுயகரத்துப் பெருமானிடத்தில் மேலும் பக்தியை வளர்க்கிறது. ஆழ்வார் இப்பாடலில் சுட்டியுள்ளவகையில் இத்திவ்யதேசத்தில் பெருமாள், வலப்புறம் அமைந்த நான்கு திருக்கரங்களில், ஆழிப்படை, குறுவாள், மலர் மற்றும் அம்பு ஆகியவற்றை ஏந்தியுள்ளார். இடப்புறத்துத் திருக்கரங்களில் சங்கு, வில், கேடயம் மற்றும் கதை ஆகியவற்றைத் தாங்கி அருள்கிறார். இத்தகைய உருக்காட்சியானது அடியாரின் மனக்கண்ணுக்குப் புலனாகின்ற வகையிலேயே ஆழ்வார் தலைவனது ஊரினை அட்டபுயகரம் என்று விளக்கமுறப் பாடியுள்ளார்.

சம்பந்த ஞானமாகிய தோழி

'தஞ்சம் இவர்க்கு என் வளையும் நில்லா!' என்று தொடங்குகிற பாடலானது தலைவி, தோழியிடத்தில் அறத்தொடு நிற்பதாக அமைந்துள்ளது. தான் தலைவனைக் கண்டு நாணி நின்றதாகவும், தலைவனது பார்வையானது, பெண்மைக்குரிய அச்சம் முதலான குணங்களை மறந்து, தலைவன் மீது காதல் கொள்ளச் செய்ததாகவும் தலைவி தோழியிடத்தில் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தத்துவநிலையில் சம்பந்தஞானமே தோழியாக உருவகிக்கப்பெறுகிறது. ஆன்மா இறைவனுக்கே அடிமைத்திறம் உடையது என்பதே சம்பந்தஞானமாகும். தடை பல ஏற்படினும் தோழியே தலைவியை தலைவனிடத்தில் சேர்க்க வல்லவள். சீவான்மாவும் பரமான்மாவை அடைவதற்குத் தடை பல ஏற்படினும், சம்பந்த ஞானமே இறைவனை அடைவதற்குத் துணையாகும் என்கிற தத்துவத்தை ஆழ்வார் மேற்கண்ட பாடல் வழி உணர்த்தியுள்ளார். ஆச்சார்யஹிருதயத்தில் இத்தத்துவநிலையானது பின்வருமாறு விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

“சம்பந்தத்தில் உணர்த்தி ஆகிற

பிரஜ்ஞாவஸ்ததைக்குத் தோழி என்று பெயர்”

இறைவனின் அருள்பார்வையானது சீவான்மாவின் அறியாமைக்கு நஞ்சாக விளங்கி அதற்கு நல்லறிவை விளங்கச்செய்யும்; இறைவனை அறிந்து அவனிடத்தில் உண்மையான அன்பு பூணவேண்டும்; அதன் வழியே, உலகியலாகிய கட்டிலிருந்து விடுபட்டு, சீவான்மாவானது தனது நெஞ்சத்தை இறைவனுக்குரிய திருக்கோயிலாக்கி உயர்கிறது (Rajasekaran, 1997). இதனை உணர்த்துகின்ற வகையிலேயே தலைவி, தலைவனிடத்தில் வளைகளை இழந்ததாகவும், நெஞ்சத்தை அவனிடத்தில் மட்டுமே நிலைநிறுத்தியதாகவும் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

தலைவனுக்கு ஆட்பட்ட தலைவியானவள், அக்காதலின் வழியாக இன்பம் விளைந்தாலும், துன்பம் விளைந்தாலும் அவனையே தனக்கு அடைக்கலமாகக் கொண்டு அவன் மீதான அன்பில் நிலைத்திருப்பாள். அதுபோலவே பக்திநெறிக்கு ஆட்பட்ட சீவான்மாவும் இறைவனையே நன்மையிலும் தீமையிலும் தனக்கு அடைக்கலமாகக் கொண்டு அன்புறுதியில் நிலைபெறுகிறது. 'அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!' என்று பெருமாளை நோக்கிப் பெருங்குரல் எடுத்த கஜேந்திரனின் அன்புறுதியே சரணாகதியின் இலக்கணமாகும்.

திருமங்கையாழ்வார், சரணாகதித் தத்துவத்தின் மேன்மையினை சீவான்மாக்களுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டியே, 'தஞ்சம் இவர்க்கு' என்றமைந்த தலைவி கூற்றினைப் பாடியருளியுள்ளார்.

அகங்கார மமகார நீக்கம்

வளை என்பது, 'யான்' என்கிற அகங்காரம்; மேகலையாவது, 'எனது' என்கிற மமகாரம். இவை நீங்கினாலேயே இறைவனை அடைய இயலும் என்கிற தத்துவநிலையினை மேற்கண்ட பாடல் விளக்குகிறது. மேற்கண்ட தத்துவப்பொருளை,

“கலைவளை அஹம் மமக்ருதிகள்” என்றமைந்த ஆச்சார்யஹிருதய சூத்திரம் விளக்கக் காணலாம் (Rajasekaran, 1997).

ஆச்சாரியரின் உபதேசத்தை விழைதல்

தலைவன் வசிக்கின்ற திருப்புல்லாணியைக் கைதொழுதும் அவனைக் காண இயலாமையால் தலைவியின் பிரிவுத்துன்பம் மேலும் மிகுந்தது. குளிர்கின்ற நிலவும் அவளுக்குத் துன்பம் தருவதாயிற்று.

“தூம்புடைப் பனைக்கை வேழம் துயர்கெடுத்து அருளிமன்னு
மருப்பொசித்த பாம்பின் அணையின் அருள்தந்தவா! நமக்கு
பூஞ்செருந்தி பொன்சொரியும் புல்லாணி கைதொழுதேன்
தேம்பல் இளம்பிறையும் என்தனக்கோர் வெந்தழலே”

தலைவி, நிலவும், தென்றலும், வாடையும், குழலோசையும், மணியோசையும் துன்புறுத்துவதாக உணர்வது, பேரின்பநாட்டம் கொண்ட ஆன்மாவானது, அலைவுகளைத் தரவல்ல உலகியல் இன்பங்களைத் துன்பமாக உணர்வதன் குறியீடாகும் (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013).

தலைவி, சுற்றுப்புறமானது பிரிவுத்துயரை மேன்மேலும் மிகுவிப்பதாக உணர்ந்தாள். அவள், தலைவனைப் பிரிந்து, இரவையும் கடப்பதற்கு அஞ்சினாள். தலைவனைப் பிரிந்தமையால் தலைவிக்கு இரவுப்பொழுது, கடப்பதற்கு அரிய ஊழியாகக் கழிந்தது.

“எரியும் வெங்கதிர் துயின்றது பாவியேன் இணை நெடுங்கண் துயிலா
கரிய நாழிகை ஊழியில் பெரியன கழியுமாறு அறியேனே”

தலைவி, கண் துயிலாமல் தலைவனின் வரவுக்காகக் காத்திருக்கிறாள் (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013). பொழுது புலர்ந்தால் தலைவனைக் கண்டுவிடலாம் என்று உறுதி கொண்டிருந்த அவளுக்கு ஆதரவாகச் சேவலும் கூவவில்லை என்று கவலைகொண்டாள்.

“ஆழியும் சங்குமுடைய நங்களடிகள் தாம்
பாழிமையான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்
தோழியும் நானும் ஒழிய வையம் துயின்றது
கோழியும் கூகின்றது இல்லைக் கூரிருள் ஆயிற்றே”

மேற்கண்ட நிலைகளில் தலைவி, தலைவனைப் பெற முயல்வதாக அமைவதாவது, ஆன்மா பேரின்பப்பொருளாகிய இறைவனை விழைவதன் குறியீடாகும். தலைவனைப் பிரிந்தமையால் தலைவி, துன்பம் தருகிற இரவைக் கடக்க முயற்சிப்பதும், வாடித் துன்புறுவதும் உயிர்களது பிறவித்துன்பத்தின் குறியீடாகும் (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013). கோழியின் கூவலைக் கேட்டு ஆறுதலடைய விழைவது, திருவருளுக்குத் துணையாக அமைகின்ற ஆச்சாரியரின் உபதேசத்தை விழைவதாகும்.

சுத்த சத்துவ ஞானத்தை விழைதல்

இருள் பொழுதானது, சுற்றுப்புறத்தின் பொருள்களைத் தெளிவாகக் காட்டாது. மாலையும், அதைத்தொடர்ந்த இரவின் இருளும் இராஜச ஞானத்தின் குறியீடு. இராஜச ஞானம் இறைவனை அறியத் தடையாகும். முற்றிலும் ஒளி விளங்காத கங்குலானது பொருள்களை முற்றிலுமாகக் காட்டாமல் திரிபுணர்வை உண்டாக்கும். சம்பந்தஞானத்துக்குத் தலைப்பட்டாலும் முற்றிலுமாக இறைவனை உணர இயலாத அறியாமையே தாமச ஞானமாகும். காலையாவது, இருள் விலகி, பொருள்களை உள்ளவாறு உணர்வதற்கு ஒளி பரவுகிற பொழுதாகும். ஒளி நிறைந்த பகலானது சுத்த சத்துவம். ஐயமும், திரிபும் நீங்கி உள்ளவாறு பொருள்களை உணர்கிற ஒளிப்பொழுதை சுத்தசத்துவ ஞானமாக உருவகிக்கின்றனர். இத்தத்துவமானது ஆச்சார்யஹிருதயத்தில்,

“பகல் சுத்த சத்வஞானம்”

“மாலை காங்குல் காலை பகல்

ரஜஸ் தமஸ் ஸத்வ சுத்தஸத்வ ஞானங்கள்”

என விளக்கப்பெறுகிறது (Rajasekaran, 1997).

சீவன்மாவுக்கு சுத்தசத்துவ ஞானம் வாய்க்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை உணர்த்தவேண்டியே ஆழ்வார், தலைவி இருள் நிறைந்த இரவுப்பொழுதானது ஊழியாகக் கழிவதாக நினைகிறாள் என்று பாடியுள்ளார். பல பிறப்புகளிலும் பெற்ற ஞானத்தின் முதிர்ச்சியால் சீவான்மாவானது சுத்தசத்துவ ஞானத்தைப் பெறுவதற்குக் கொள்கின்ற ஞானவேட்கையானது தலைவியின் நிலையாக ஆழ்வாரால் மேற்கண்ட பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முனியும், ஆழ்வாரும், அரையரும் தூதுவராதல்

பரகாலநாயகி, தனது நெஞ்சத்தைத் தலைவனிடத்தில் தூது விடுத்தாள். அவன்பால் சென்ற நெஞ்சம் மீளவும் தலைவியிடம் வந்தடையவில்லை.

“வவ்வித் துழாயதன் மேல் சென்ற தனிநெஞ்சம்

செவ்வியறியாது நிற்குங்கொல்”

அந்நிலையைக் கண்டு தலைவி மேலும் கவலை கொண்டாள். அதனால் வண்டினைத் தலைவனிடத்தில் தூது விடுத்தாள் (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013).

“பிணியவிழும் நறுநீல மலர்கிழியப் பெடையோடும்

அணிமலர்மேல் மதுநுகரும் அறுகால் சிறுவண்டே!

மணி கழுநீர் மருங்கலரும் வயலாலி மணவாளன்

பணியறியேன், நீ சென்று என் பயலை நோய் உரையாயே”

வண்டும், தும்பியும், ஆனந்தத் தேன் சொரிகின்ற பெருமாளின் திருவடிகளை மறந்து, பிற பொருள்களை நாடி மயங்கா. நாரதமாமுனியும், திருப்பாணாழ்வாரும், அரையரும், வண்டு மற்றும் தும்பிக்கு உள்ளுறை என்பது ஆச்சார்யஹிருதயத்தின் தத்துவநோக்கு (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013).

எவ்விடத்திலும் வண்டுகள் எளிமையாக நுழைந்து தன்னினத்துடன் கூடியிருந்து மகிழும். அதுபோன்றே மேற்கூறிய பெருமக்களும் அடியார்களுடன் எந்நாளும் பிரிவின்றி உடனிருந்து மகிழ்வர். அத்தகைய அருள்தொடர்பைக் குறிக்கின்ற வகையிலேயே ஆச்சார்யஹிருதயத்தில்,

“சேமமுடை நாரதன், முனிவாஹநர், தம் பிரான்மார்

போல்வாரை வண்டு தும்பி என்னும்”

என்ற குறிப்பு அமைந்துள்ளது (Rajasekaran, 1997).

பரகாலநாயகியின் குருகு விடு தூது

தலைவி, தலைவனிடமிருந்து திருத்துழாய் மாலையினைப் பெற்றாகிலும் ஆற்றியிருக்கத் துணிந்தாள்; அதற்காக, குருகினை திருவாலி நாதனிடத்தில் தூது விடுத்தாள். சிறப்புடைய திருவாலியின் வயல்களில் வாழ்கின்ற குருகே! திருவாலி நாதனார் ஏது செய்யக் கருதி, இன்னும் திருத்துழாய் மாலையினைத் தனக்குத் தராமல் இருக்கின்றாரோ; அதை அறியவில்லை. அவர்பால் சென்று, அக்குறிப்பினை உடனே அறிந்து வருக! என்று குருகைத் தூது விடுத்தாள்.

“நீர் வானம் மண் எரிகாலாய் நின்றநெடுமால் தன்
தாராய நறுந்துளவம் பெருந்தகையேற்கு அருளானே
சீராரும் வளர்பொழில்சூழ் திருவாலி வயல்வாழும்
கூர்வாய சிறுகுருகே! குறிப்பறிந்து கூறாயே”

குருகு விடு தூதில் தத்துவ நோக்கு

குருகின் வெண்ணிறச் சிறுகுகள், குற்றமற்ற சிந்தனையின் குறியீடு. அதனாலேயே நம்மாழ்வார், ‘ஆசறு தூவி வெள்ளைக் குருகே’ என்று திருவாய்மொழியில் உணர்த்தியுள்ளார் (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013). குருகினை ஒத்த மனநிலையினராக, குலசேகரப்பெருமாள் போன்றோர் மனம், மொழி, மெய்யாகிய முக்கரணங்களாலும் தூய்மையுடையவர்கள். குலசேகரர், தனிப்பெரும் பித்தர் என்று ஆச்சார்யஹிருதயம் ஆழ்வாரைப் போற்றுகிறது.

அவ்வாறே தலைவியும் தலைவனாகிய பெருமாளிடத்தில் தனிப்பெரும் பித்துகொண்டாள்; மயக்கமும், மயக்கத்துக்கான மருந்துமாக அவனது துழாய் மாலையே விளங்குவதாகத் தலைவி கருதினாள். அதனால், அடியார்களும் பெருமாளின் அன்பைப் பெறுவதற்குத் தகுதியாக, தனிப்பெரும்பித்தராகிய ஆழ்வாரைத் துணையாகக் கொள்க என்பதாக தத்துவவிளக்கம் அமைந்துள்ளது.

சம்பந்தஞானத்தின் நிலைப்பேறு

பரகாலநாயகி, அணுப்பொழுதும் தனது தலைவனைப் பிரியாதிருக்க இயலாமையால், திருக்குறுங்குடிக்கு செல்ல முற்பட்டாள். அவள் தலைவனை தான் நாடிச் செல்லுதல் பெண்மைக்குணத்துக்கு இழுக்கு என்று ஊரார் பலவாறு அலர் தூற்றுகிற சூழல் அமைந்தது. ஆயினும், அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. திருக்குறுங்குடிக்குச் சென்று சேர்வதில் உறுதியாக இருந்தாள்.

“தாதவிழ் மல்லிகை புல்லிவந்த தண்மதியின் இளவாடை யின்னே

ஊதை திரிதந்து உழறியுண்ண ஓரிரவும் உறங்கேன் உறங்கும்

பேதையர் பேதைமையால் இருந்து பேசிலும் பேசுக பெய்வளையார்

கோதை நறுமலர் மங்கைமார்வன் குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்”

மேற்கண்ட பாடலில், ‘பேதையர் பேதைமையால் பேசிலும் பேசுக!’ என்ற குறிப்பானது, ஊரார், நாட்டார் மற்றும் உலகார் என்ற மூவகையினரின் அறியாமைமிக்க சொற்களைப் புறம்தள்ளுவதாக அமையும் (Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, 2013). ஊரார் என்போர், ஆன்ம இன்பத்தை மட்டுமே விரும்புவோராவர்; நாட்டார் என்போர், உலகியல் இன்பத்தை விரும்புவோராவர்; உலகார் என்பவர், சுவர்க்கத்தை நாடுவோர் என்ற வகைப்பாட்டினை ஆச்சார்ய ஹிருதய சூத்திரமானது,

“ஊரார் நாட்டார் உலகர்

கேவல ஐசுவர்யகாம ஸ்வதந்ரர்”

என விளக்குகிறது (Rajasekaran, 1997).

சம்பந்தஞானம் முற்றப்பெற்ற அடியவர்கள், பரம்பொருளாகிய இறைவனை அடைவதையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டு வாழ்வர். அதனை உணராத உலகார் முதலானோர், தமது சிற்றின்பமே பெரிதென்றும், இறைவனை நாடுதல் அறியாமை என்றும் பிதற்றுவர். அவ்வறியாமையினை விலக்குவதாக ஆழ்வாரின் பாசுரம் விளங்குகிறது.

பரமான்மாவுடன் பிரிப்பின்றிக் கலந்திருப்பதே சீவான்மாக்களின் உண்மையியல்பு. அத்தகைய ஞானவேட்கையின் குறியீடாக தலைவியை ஆழ்வார் உருவகித்துள்ளார்.

திருவருளின்பத்தில் திளைக்கின்ற ஆவல் மிகுந்த சீவான்மாவுக்கு, சிற்றின்பநாட்டம் கொண்ட ஊரார் முதலானோரின் வசைச்சொற்கள் பொருட்டாவதில்லை. இக்குறிப்பினை உணர்த்தவேண்டியே, தலைவி, தன்னுடன் இருக்கிற பெண்கள், அறியாமை என்கிற இருள் சூழ்ந்த இரவில் இனிதாக உறங்குவதாகக் கூறுகிறாள். அவர்கள், இறையறவில் என்றும் நிலைபெற்றிருத்தல் என்ற சம்பந்த ஞானம் சிறிதும் இல்லாதவர்கள்; அதனால், கீழான சிற்றின்ப மயக்கமாகிய உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்கள்' என்று தலைவி கடிந்து கொள்வதாகப் பாடியுள்ளார். அத்துடன், 'திருக்குறுங்குடிக் கே தம்மை உய்த்திடுங்கள்!' என்று ஆழ்வார் இப்பாடலில் வேண்டிய வண்ணமே, அவர் திருவரசு கொண்டுள்ள திருஇடமும் திருக்குறுங்குடியாகவே விளங்குகிறது.

முடிவுரை

பெருமான், சீவான்மாக்களைப் பிறப்புக்கு ஆட்படுத்துகிறான். அப்பிறப்புகளில் இன்பங்களை அனுபவிக்கவும் அவனே வாய்ப்புகளை வழங்குகிறான். அவற்றின் வழியான இன்பமானது நிலையில்லாத சிற்றின்பம் என்பதையும் அவனே அனுபவத்தால் உணரச்செய்கின்றான். சிற்றின்பத்தில் மட்டுமே ஆழ்ந்திடாத செம்மை மனமானது பக்திநெறி வழியாக வாய்த்தால் பெறுவதற்கு அரிய இறைவனையே பெற்றுப் பேரின்பம் அடையலாம். தலைவன், காதல் நோயினைத் தந்தமை - பிறப்புக்கு ஆட்படுத்திய குறிப்பினையும், களவுக்கூட்டத்தின் போது கையுறையாக மலர்களைத் தந்தமையானது - உலக போகங்களை ஊட்டியமையையும், உன்னை என்றும் பிரியேன் என்று தலைவன் தலைவியிடத்தில் உறுதி கூறியமை - பக்குவனாக்குவதற்காகவே உலகியல் இன்பங்களை உமக்கு ஊட்டினோம்: உலகச் சேற்றில் உழன்று துன்புறாத வகையில் கைக்கொடுத்து ஏற்றி யருள்வோம்' என்ற இறைவனது அருளாணையையும் குறிப்பதாகும். தன்னைப் பிரிந்து சென்ற தலைவனையே நாடி, அவனது நகரைக் கைத்தொழுது அவனை அடைய முயற்சிப்பதாவது - வினைவயத்தால் அமைகின்ற பிறப்புகளில் திருவருளுவானது தடைபடினும், ஏழேழ் பிறப்பிலும் அவனையே பற்றி உய்யவேண்டுவதாகிய பக்தியின் உறுதியை வலியுறுத்துவதாக பெரியதிருமொழியின் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

References

- Krishnaswamy Aiyangar, (1985) Mumutchuppadi, Sri Ranganaciyar Acchukkoodam, Thiruvaranggam, Trichy, India.
- Paramahamsha Bharathvaja Swamigal, (2013) Sri Naalayirath Thivyappanandham, Harshavardhini Publications, Chennai, India.
- Rajasekaran, R., (1997) Aachariyahirudhayam, Pathinikkotta Pathippagam, Poompuhar, Nagappatinam, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License